

Banner 4

Podobně jako řada dalších šlechtických rodů se i Collaltové **projevovali** jako štedří podporovatelé církve. To se **projevilo** zakládáním nových duchovních institucí (kláštery a kostely), případně obdarováním těch stávajících. Tyto okázalé **projevy** zbožnosti byly jednak výsledkem snahy zajistit péči o vlastní duši, ale naplňovaly také požadavky na náležitou reprezentaci rodu. Kontrola rodových klášterních fundací, v jejichž čele často stáli „přebyteční“ hraběcí synové či dcery, zároveň poskytovaly efektivní nástroj k ovládnutí teritoria.

Mezi nevýznamnější zakladatelské počiny rodu se řadí klášter Sant'Eustachio di Nervesa, který spáčil světlo světa někdy před rokem 1062. Hrabata přirozeně věnovala svou pozornost především církevním institucím na území vlastního rodového dominia, příjemci některých donací se však staly i kláštery v Benátkách a dokonce v Mantově. Ve 20. letech 13. století založila hraběcí dcera Giuliana na ostrově Giudecca v benátské laguně (dnes zaniklý) klášter Santi Biagio e Cataldo a stala se jeho první abatyší. Později se jí dostalo blahorečení.

Rambaldo XIII. Collalto se svojí ženou Blankou Polyxenou, která byla původně protestantského vyznání, avšak kvůli sňatku konvertovala ke katolicismu, zavedl na českém panství přísnou rekatolizaci a založil četné kláštery a kostely. Mezi tyto fundace patří i klášter paulánů z roku 1629.

Rodový majetek se dělil rovným dílem mezi všechny legitimní mužské potomky, a v případě jejich vyššího počtu tak na řadu z nich zbyla jen nevýznamné dědictví. Někteří proto hledali uplatnění ve službách církve. Mezi významné církevní hodnostáře z rodu Collaltů patřil Manfredo, biskup v Cenedě a později i ve Feltre a Bellunu, Roberto, opat kláštera Santa Maria di Follina nebo Basilio, papežský protonotář, držitel několika kanonikátů a opat u Santa Maria del Piave. Manfredo V. působil u dvora papeže Lva X. jako tajný komoří a později se stal představeným kláštera Sant'Eustachio.